

**„ODRŽIVA KULTURNA I PRIRODNA BAŠTINA –
TRADICIJA, BUDUĆNOST I MLADI“**

DJEDOVA KUĆA

Koliko sam puta, kroz okno tuđinskog prozora, gledala zvijezde.
U pregršt navrata ih promatram, kako trepere, padaju, i iznova im se divim.
Kažu: “Kada pada zvijezda, zamisli želju, zatvori oči i ostvarit će se!”
A u meni se odavna jedna želja skriva, što za rodnim domom sniva.
Gore za onim brdom, odakle se vijori miris bosansko-hercegovačkih pejzaža,
tamo je jedna kuća, što jednoć osta' pusta.
Na polju za brdom onim, gdje rastu bagrem, smokva i loza,
davno je umro onaj, što bi u njoj rakiju pa vino sip'o.
To je djedova kuća što sama pod brdom stoji,
onomad tu već ona samačke dane broji.
A ovdje, mnogo je zora svanulo, no ipak se u moje misli uvuče nostalgija,
uvuče se Neretva – s modrim očima i mojim snovima u njenim jedrima.
Iako daljinama udaljena, još uvijek mislim na nju,
čekajući da se još koji put izgubim u njenom hitrom zagrljaju,
da postanemo jedno, moja Neretvo!
A ti, Kamenu moj ljuti, samo ti još stojiš...
A zemlja nam prazna, pusta i slobodna...
Tek ponekad ja što banem i otvorim vrata stara.
Provjetrim onu kuću i gledam stvari jer tamo negdje nesretna sam ustvari.
Uzмите od mene, ljudi, sve što se može nositi!
Samo nju mi ostavite da se srce njom ponosi!
Ta kućica znači meni i ne dam da se sruši!
Tu je moje podrijetlo koje nosim u duši!
I dok me vjetrovi ponovno nose daleko negdje, u nepovrat,
srce se ledi za onim gdje me moja mati odgojila.
Da srce opet zalupa, dovedite da kitim svirače.
Dat ću novca koliko god da ištu,

samo da čujem zvuke k'o na mom boravištu,

te zvuke hercegovačke gange i bećarca!

Kad zraka u meni nestane, sretna ću krenuti tamo, na neznane pute,

a tebi, moje malo čedo, ostavljam tradicije spomenute!